Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 24

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Tunelul infernal

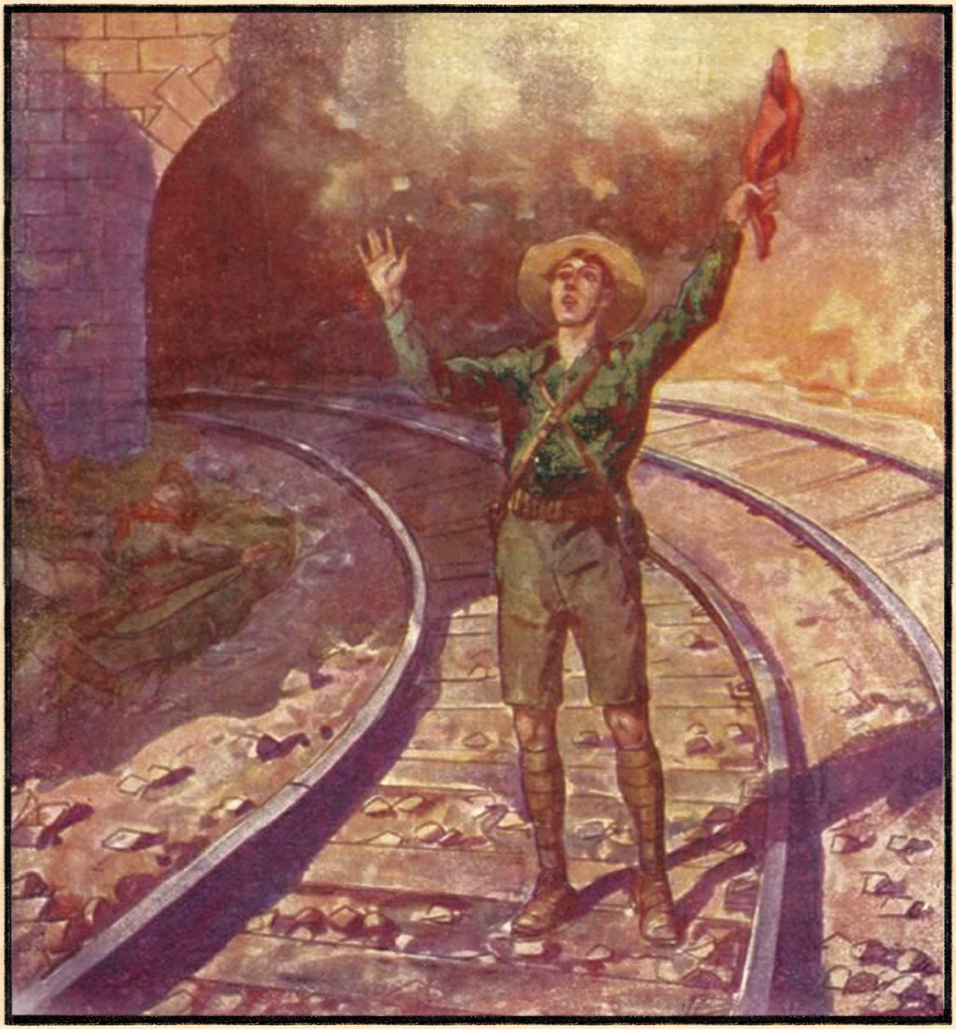

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Tunelul infernal

Nr. 24

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Pescari ciudaţi

În mijlocul Australiei de Sud se găseşte un lac foarte vast (are 200 kilometri lungime şi 150 lărgime) numit lacul Eyre..

O oră după răsăritul soarelui, într-o dimineaţă ce se anunţa splendidă, o pirogă acostă pe malul de sud.

Patru oameni, dintre care unul ducea un coş mare, săriră din ea, străbătură plaja şi se opriră sub un imens eucalipt, ce se găsea în marginea savanei.

— Uite! Uite! zise primul, pe-aici a trecut o ceată de câini sălbatici.

— După ce deduci asta, Parry? întrebă celălalt.

Parry izbucni în râs.

— Kling ăsta nu se uită niciodată la picioare, pe cinste mea! Ei, prietene, n-ai decât să-ţi pleci ochii şi vei vedea pe nisip urmele indiscutabile ale câinilor sălbateci.

Ceilalţi priviră şi ei şi cei care nu vorbiseră încă ziseră împreună:

— Oho!

— Şi-au fost încă mulţi! zise Parry.

— Sute desigur! afirmă Kling.

Într-adevăr tot terenul dintre lac şi savană era brăzdat de urme lungi şi în unele puncte, ciuruit de mici găuri simetric aşezate, în care, oameni cunoscători ai faunei australiene distingeau uşor urmele labelor câinilor sălbateci.

Lucru curios, cei patra oameni, care purtau nume engleze: Parry, O’Brienne, Kling şi Stick, se exprimau în limba italiană.

O! Desigur… O italienească incorectă şi cu un accent caraghios, dar, în definitiv, italiană.

După ce priviră urmele câteva minute, cei patru oameni se apucară să desfacă legăturile sacilor grosolani pe care-i purtau în spate şi-i lăsară să cadă la picioarele arborelui.

În parantez fie zis, în Australia eucaliptul ajunge la înălţimi fabuloase, până la 150 metri chiar şi acela era tocmai un specimen foarte înalt.

Dar, pentru indivizii aceia nu era un fapt extraordinar şi deci nu-i deteră atenţie.

Kling, puse jos, râzând, coşul adus din pirogă.

— Ehei! Am avut noroc la pescuit, azi noapte!

Şi scoase din coş cinci papagali morţi cu penele minunat colorate.

— Sunt foarte tineri, or să fie excelenţi! observă Parry, pe când ceilalţi doi priveau de aproape păsările legate de o sfoară.

— Şi sper, adaogă O'Brienne că Hermann şi Marpon o să ne aducă legumele.

— Să pregătim focul, sfătui Stick. Camarazii noştri vor veni încurând şi desigur c-o să le fie o foame de lup.

— Te cred, reluă O'Brienne, trebuie să fi petrecut toată noaptea călare!

— Numai de n-ar întârzia! întrerupse Parry, sunt nerăbdător s-aflu ştiri din Noua Caledonie. Aşi vrea să ştiu dacă Schelet, Sânge Negru şi Dinţi de lup au evadat?

— Să sperăm, conchise Stick, căci Robinson nu aşteaptă decât această evadare, ca să dea tuturor fraţilor republicii semnalul de adunare.

Pe când vorbeau cei patru oameni nu stătuseră degeaba.

Unul căutase pe malul lacului trei pietre destul de mari ca să facă o vatră; altul scosese din sac o cratiţă de aluminiu, o umpluse cu apă din lac şi se întorcea cu ea foarte atent ca să n-o verse. Al treilea adunase câteva crengi şi aşchii de lemn din marginea savanei. Ultimul, tăia cu lovituri de secure ramuri mai mici de la un salcâm.

Când vatra fu gata şi cratiţa începu să fiarbă deasupra focului aprins, cei patru inşi priviră în spre sud-vest, spre o lungă deschizătură, care împărţea pădurea în două.

— Pe acolo or să sosească, fără îndoială, zise Parry.

— Vrei să zici că sosesc, exclamă Kling.

— Cum? Îi şi vezi?

— Nu, dar îi aud.

— Adevărat, uitasem că ai un auz extraordinar.

— Peste două minute îi veţi vedea ivindu-se de-acolo. Şi în mai puţin de două minute, într-adevăr. În fundul luminişului se văzură doi călăreţi.

Înaintând în galop, cei doi cai voinici şi iuţi se opriră brusc în faţa grupului şi cei doi călăreţi săriră la pământ.

— Bravo, Hermann! Să trăieşti Marpon! strigară câteşi patru.

Iar Parry zise:

— Ce veşti?

— *Teribile!* urlă Marpon în franţuzeşte, fără cel mai mic accent englez, american, sau australian.

Era desigur un francez autentic.

— *Ja, ja, teribile!* confirmă tovarăşul său cu un puternic accent german.

Era deci o reuniune cosmopolită pe una din plajele cele mai pustii ale lacului Eyre.

Cât pentru noii veniţi li se putea aplica epitetul pe care-l rostiseră chiar ei.

Erau într-adevăr teribili! Şi figurile acelea înfricoşătoare se

potriveau de minune cu acelea ale celor care îi aşteptau.

Toţi bărboşi, cu părul, blond, brun sau roşcat, cu ochii foarte vii, cu aspectul aspru şi brutal, păreau nişte adevăraţi bandiţi.

Aerul posomorât al lui Marpon şi Hermann impresiona pe ceilalţi.

Îi întrebară din ochi.

Marpon, ridică umerii şi zise cu brutalitate.

— Eu unul crăp de foame şi nu voi vorbi până ce n-oi mânca. Noi am adus conserve, voi aveţi carne?

— Conserve de ce? întrebă Parry rău dispus.

— De legume! De ce vrei să fie? …

— Noi avem papagali, zise O'Brienne.

— Bine, atunci să-i curăţăm mai repede, întrerupă Hermann.

— Dar în definitiv ce ştiri aveţi? întrebă Parry.

Marpon îi arătă pumnul privindu-l încruntat.

— Mi-e foame! Vei afla mai târziu.

Parry avu o mişcare de furie, pe care şi-o stăpâni însă şi zise lui Kling:

— Curăţă, tu, papagalii!

Kling era desigur, fiziceşte şi moraliceşte cel mai slab, căci nu se supără şi se apucă să cureţe pasările cu o îndemânare şi o repeziciune fantastică.

Una câte una le arunca lui Stick, care le deschidea, le golea şi le trântea în cratiţă.

Apa fierbea.

Hermann şi Marpon desfăcură nişte colete voluminoase de pe şeaua cailor şi scoaseră dinăuntru cutiile pe care O'Brienne şi Parry le deschiseră, vărsându-le conţinutul în cratiţă.

Erau pline cu fasole şi pătlăgele roşii conserve.

Acea mâncare ciudată li se părea desigur foarte gustoasă celor şase indivizi, care dealtminteri, nu se preocupau de delicatese gastronomice; să mănânce ceva hrănitor asta era tot ce cereau.

Şi nici unul neîndrăznind să contrazică proverbiala încăpăţânare a lui Hermann şi Marpon, tăcură cu toţii în timpul preparativelor pentru masă.

Astfel că, zece minute după sosirea celor doi, papagalii fierbeau şi legumele se desfăceau în apă.

Marpon şi Hermann desfăcură alte cutii:

— Sardele în untdelemn!

— Şi pâine? întrebă Parry. N-aveţi?

Marpon ridică din umeri.

— Ie destulă!

Scoase din pachet două pâini mari şi le azvârli pe jos.

— Să mâncăm!

Şi Hermann zicând acestea, luă o cutie de sardele, după ce-şi tăie o

felie groasă de pâine.

Toţi făcură ca el; şi fiecare, cu o cutie în mână şi cu câte o felie de pâine începură să mănânce stând în cerc în jurul focului.

Kling, care făcea pe bucătarul se uita din când în când la cratiţă, vârând cuţitul în câte una din păsări, ca să vadă dacă e fiartă.

— S-a fiert! strigă el de-o dată.

— Serviţi cald! zise Marpon cu un surâs înspăimântător.

Kling scoase cratiţa de pe foc, punând-o în mijlocul lor.

Fiecare împlântă cuţitul în câte un papagal. Dar, cum nu erau decât cinci, Kling care nu se servise imediat, rămase mofluz.

— Ei! Daţi-mi fiecare câte o bucată! zise el.

Toţi îi aruncară o privire urâtă, dar pe urmă rupseră fiecare câte o bucată şi i-o deteră, aşa că avu şi el o porţie copioasă.

Păsările fură mâncate în câteva minute şi-apoi fiecare bău câte o înghiţitură de rom dintr-o sticlă turtită pe care Parry o avea în sacul său, apoi, scoţând din buzunar câte o pipă fiecare şi-o înfundă cu tutun şi începu să fumeze.

Abia atunci, Parry îndrăzni să privească pe Marpon.

— Ei bine, veştile acelea?

— O! Nu e mult de spus! răspunse Marpon, vădit necăjit. Le-am citit în ziarul „Times of Sidney” pe care-l am în buzunar şi pe care-l puteţi citi şi voi.

— Pentru un moment vă ajunge un rezumat, zise sentenţios Hermann.

Cei patru briganzi priviră pe Marpon care era probabil oratorul companiei, cu atenţie plină de curiozitate.

După ce-i măsură cu privirea sa răutăcioasă, Marpon începu:

— Iată: Schelet, Sânge Negru şi Dinţi de lup au evadat într-o barcă-automobil după ce-a ucis pe mecanic. Dar…

Se opri şi acel „dar” distruse imediat expresia de veselie, care apăruse pe acele chipuri fioroase:

— Dar, reluă el… fură ucişi în munţi, în acelaş timp cu Pistois şi cu Rogaden.

— O! urlă Parry. Dar atunci nu mai e nici unul acolo?

— Nici unul. Strânseseră vreo cincizeci de mii de franci în aur pe care trebuia să ni-i aducă. Bineînţeles, acum acest aur e în mâinile guvernatorului Noii Caledonii.

— Dar cine? Cine i-a ucis? răcni O’Brienne, livid.

— Credeţi poate că gardienii? rânji Marpon.

— Se înţelege, zise Stick.

— Vă înşelaţi. I-au ucis cei trei cercetaşi din Italia.

Fu un moment de uimire.

Parry reluă:

— Eşti nebun, Marpon. Nu sunt decât trei cercetaşi, cărora li se

spune astfel, acei care au trecut Atlanticul în aeroplan.

— Chiar ei. Fac înconjurul pământului. Şi se opriseră în Noua Caledonie ca să viziteze penitenciarele, tocmai când au evadat Schelet, Sânge Negru şi Dinţi de lup. Îi urmăriră, îi ajunseră şi îi omorâră.

— Blestem! strigă O'Brienne, dându-şi un pumn pe genunchi.

— Atunci, totul e pierdut! strigă Stick.

— Pierdut? Nu, răspunse Hermann cu glasul lui greoi. Atâta timp cât Robinson va fi în viaţă nimic nu e pierdut. În definitiv, sunt cincizeci de mii de franci mai puţin şi cinci băieţi voinici dispăruţi. Cinci oameni pot fi înlocuiţi.

— Şi banii pot fi înlocuiţi! întrerupse Marpon. Dar lovitura nu e mai puţin teribilă; numai Schelet, Sânge Negru şi Dinţi de lup cunoşteau situaţia fraţilor din Noua Caledonie şi numai ei putea da indicaţiile necesare pentru a încerca liberarea în masă a ocnaşilor. Pe de altă parte e evident că guvernatorul, pus în gardă de aceşti indivizi, va îndoi paza; apoi ziarul mai spunea – acesta e lucrul cel mai grozav – că întregul plan al fondării republice noastre e cunoscut de autorităţi.

— Oho! zise Parry, îngrijorat, se citează poate şi numele noastre?

— Nu! Pân-acum nu ştiu de existenţa noastră.

— Şi Robinson? întrebă O'Brienne.

— Nu se vorbeşte de Robinson. Vorbesc de vechii deportaţi, de ocnaşi, dar nu se citează nume.

— În rezumat, pentru un moment nu suntem urmăriţi, conchise Stick.

— Nu, nici nu presupun măcar că existăm. Cine naiba ar recunoaşte pe un ocnaş francez, un asasin german, patru hoţi şi asasini englezi şi irlandezi, în cei şapte cinstiţi pescari de pe lacul Eyre? Mai dăunăzi, m-am dus la Farina Town să vând cele zece kilograme de peşte pe care i-am prins cu plasele noastre. Ei bine, m-au primit ca de obicei, ba chiar m-au întrebat şi de voi.

— Bine, bine, întrerupse Parry. Să lăsăm astea. Ne-aţi spus că aveţi mai multe veşti. Astea sunt toate?

— Cele rele, da.

— Mai sunt şi de cele bune, atunci? întrebă Stick, mai vesel.

— Una bună, da. Şi care ne va permite, dacă avem sânge rece, curaj şi inteligenţă, să compensăm cu un câştig simţitor pierderea celor cincizeci de mii de franci pe care trebuia să ni-i aducă tovarăşii.

— Vorbeşte! Vorbeşte! strigă O'Brienne.

— Şi asta am citit-o tot în *The Times of Sidney.*

Şi Marpon făcu o strâmbătură oribilă, care voia să fie un surâs.

— Mâine trenul din *Farina Town* şi *Strangway*, care trece prin tunelul din staţia Eyre la patru după-amiază, vă avea ataşat un furgon în care se găsesc 30.000 dolari pe care directorul minelor de la

Strangway îi primeşte din Melburn pentru plata minerilor. Opt gardieni vor face de pază şi mai mulţi poliţişti în civil vor circula în coridoarele trenului. Iată.

Frunţile, care se înseninaseră la auzul acestei veşti şi numărului dolarilor, se încruntară la aceste ultime cuvinte.

Marpon care observă acele expresii succesive, râse dispreţuitor, ridicând umerii:

— Laşilor!

Cea mai mică dificultate vă sperie. La naiba! Prea ar fi uşor să vi se aducă cei 30.000 de dolari într-un sac, gata desfăcut şi să vi-i ofere cu nenumărate plecăciuni!

— Ei! zise Parry. Opt paznici şi cel puţin o duzină de poliţişti… Opt şi cu doisprezece, douăzeci… şi cine ştie cât de bine înarmaţi! Şi noi, care nu suntem decât şase…

Marpon îl privi, dându-şi un pumn în frunte.

— Dar asta? Ce faci cu asta?

— Asta? Ce lucru, întrebă Stick, glumeţ.

Marpon privi pe acel care vorbise şi avu aceeaşi privire încruntată.

— Asta! Inteligenţa!… Am o idee!

Dar, O'Brienne îi tăie vorba cu brutalitate:

— Dacă ideea ta e tot atât de bună ca aceea din ultimul timp, care era să ne bage pe toţi mesa, atunci, mai bine păstreazăţi-o!

Ostilitatea era evidentă: dar fostul ocnaş nu se sinchisi, ci rânji, dispreţuitor:

— Mişei! Nu pierdeţi nici o dată ocazia când vă puteţi uni în contra mea. Dacă m-am înşelat odată, sau mai bine zis, dacă norocul mi-a fost potrivnic, nu e mai puţin adevărat că acela care v-a scos din încurcătură sunt tot eu cu ideile mele!

Şi sublinie cuvintele.

— Haide, ori schimbaţi mutrele, ori nu vă mai spun nimic. Şi cei 30.000 de dolari vă vor trece pe sub nas.

Tăcu.

Câteva pipe stinse, fură aprinse din nou.

Şi cu fumul, se risipi şi necazul celor cinci bandiţi care nu mai priviră pe Marpon decât cu curiozitate.

— Vorbeşte, camarade, zise mai puţin aspru Parry, care părea să fie şeful nominal al bandei. Care e ideea ta?

— Aha! Acum faceţi pe drăguţii? …

— Ei… ştii bine că suntem cam iuţi din fire, dar o clipă de necaz nu ne împiedică să fim buni prieteni.

La aceste ultime cuvinte, Marpon dete iar din umeri, dar păru că le ia drept bune.

Şi, după ce-şi scutură pipa, o reaprinse, pufăi de câteva ori şi vorbi:

— E de prisos să vă mai explic ideea mea. O veţi afla când o voi

pune în execuţie şi nu înainte. Dar, vreau să stabilim poziţiile noastre respective. Pân-acum reuniţi de întâmplare am dat, împreună, lovituri mai mult sau mai puţin fructuoase. Împreună am crăpat de foame în mijlocul savanei; împreună am petrecut prin oraşe, când buzunarele ne erau doldora de bani. Împreună am auzit pe bătrânul Robinson descriindu-ne viitoarea noastră republică şi i-am jurat credinţă şi ajutor. Dar, în fond, fiecare era oarecum independent de ceilalţi. Nu mai vreau să fie aşa. Noi formăm o bandă; şi o banda nu poate fi bună fără un şef. Parry, ca mai bătrân, a comandat pân-acum când era vorba de lucruri de mai mică importanţă. Ei bine, eu unul sunt hotărât să nu-l mai ascult. Vreau dimpotrivă, ca voi să mă ascultaţi pe mine, recunoscându-mă de şef. E limpede. Dacă refuzaţi şi nu-mi daţi probe sigure de supunere oarbă, ei bine! Mă urc pa cal şi plec pentru totdeauna departe de voi.

La acele cuvinte neaşteptate îl priviră cu gura căscată, Marpon nu se turbură însă.

— Nu e nevoie să mă priviţi astfel. N-aveţi decât săi vă înţelegeţi între voi; şi apoi, dacă primiţi autoritatea mea, să-mi juraţi supunere. Vă voi privi în ochi; vă cunosc în destul ca să ştiu dacă jurământul e sincer sau nu. Nu speraţi să mă înşelaţi. Oricât de canalii aţi fi câteşi cinci, nu veţi reuşi să schimbaţi expresia ochilor voştri. V-am studiat bine. Şi voi şti să mă fac respectat.

Se ridică, ducându-se cu un aer indiferenţi spre calul său.

Când ajunse lângă animal, care ridică capul şi mirosi aerul, se rezemă de şea, se întoarse spre ceilalţi şi strigă:

— Aştept cinci minute; apoi, dacă răspunsul vostru ne mă satisface, îmi iau tălpăşiţa şi duc ideea mea cu mine.

Cei cinci bandiţi se priviră cu nedumerire.

Această nouă eventualitate nu li se prezentase niciodată în minte.

Şi totuşi, chiar cei mai rebeli răufăcători, când se adună în grup, îşi aleg un cap, spre a-şi coordona acţiunile; aceasta e condiţia principală de reuşită în orice împrejurare.

În orice întreprindere urmaseră când pe unul, când pe altul, care-şi asumase conducerea parţială în acel caz izolat; dar nu se gândiseră nici odată la ipoteza unui şef unic, cu autoritate definitivă şi absolută asupra celorlalţi.

Vorbiră cu jumătate glas.

Hermann, care era vădit de partea lui Marpon, laudă calităţile fostului evadat din ocnele franceze.

Kling, fiinţă slabă, inferior celorlalţi chiar fiziceşte, se extazia asupra forţei herculeene a lui Marpon.

Ceilalţi nu se gândiră să-i facă elogii.

Dar, Parry fu constrâns să răspundă la o întrebare precisă a lui Hermann asupra faptului că Marpon avusese totdeauna idei bune.

Şi momeala celor 30.000 de franci contribui mult la hotărârea ce luară.

Bandiţii, după un răstimp de patru minute, se duseră spre noul ales.

— Eşti căpitanul nostru, Marpon, ne-am înţeles, declară Parry.

— Fie! Primesc! zise celălalt, liniştit. Acum juraţi credinţă şi supunere, unul după altul.

Parry, ridică mâna şi jură cu o vădită sinceritate:

— Căpitane îţi jur supunere şi credinţă oarbă!

După dânsul, mai calmi, sau mai tulburaţi – fiecare după temperamentul său – jurară şi tovarăşii săi.

Ochii lui Marpon avură un fulger de orgoliu şi figura sa se brăzdă de un surâs larg.

— Bine, sunt mulţumit. Vă văd sinceri. În curând îmi veţi mulţumi pentru această iniţiativă. Lovitura cu cei 30.000 de dolari nu va fi decât prima dintr-o serie norocoasă. Peste un an veţi vedea, ne vom lăfăi la Sidney şi la Melburn, ca nişte bătrâni londonezi, care trăiesc din rentele lor.

— Să dea Dumnezeu ca prezicerea ta să se împlinească! zise Parry. Spune-ne acum, repede ce ordine ne dai şi ne vom supune.

— Contez pe voi! Şi-apoi izbânda e sigură. Nu vă cer altceva decât să fiţi, mâine, fără milă.

— Va fi deci atât de grozav? întrebă Kling.

— Grozav... dacă vreţi! Pentru mine nu va fi decât comic! Să prăjeşti douăzeci de indivizi însărcinaţi cu păzirea 30.000 de dolari, eu nu găsesc că e grozav, ci amuzant şi productiv.

Gândiţi-vă că, dacă oamenii ăştia ar şti cine suntem şi ne-ar avea în mână ne-ar pune, ei, să ne frigem în frigare.

— O! Cât pentru asta, aşa el Nu ne-ar ierta.

— Dar, ia spune-ne, ce facem? Vestim pe Robinson?

— După cum voi mi-aţi jurat mie supunere şi credinţă, tot aşa jur şi eu credinţă şi supunere lui Robinson. După ce vom da lovitura, ne vom duce imediat la vizuina ultimului deportat şi îi vom încredinţa douăzeci de mii de dolari drept contribuţie la opera, al cărei autor principal e el.

Parry, observă cu bună voinţă.

— Pariez că te va lua de ministru, când va fi preşedintele republicii ocnaşilor.

Marpon, rânji.

— Dacă se va întâmpla aşa ceva, Parry, te voi numi. Şeful meu de cabinet, fii liniştit.

— Bine! Bine! zise Hermann nerăbdător, dar trenul trece abia mâine?

— Da.

— Atunci ce facem în timpul acesta?

Între timp ne odihnim.

— Repaos şi vânătoare, atunci! propuse O'Brienne.

— Vânătoare, dacă vreţi.

— Rămâne vreunul? întrebă Stick.

— Da, hotărî Marpon. Rămâne Kling. Va păzi căldarea şi proviziile. La amiază ne vom înapoia cu vânatul.

— Sper, replică Parry.

— Plecăm îndată? întrebă Stick.

— Vezi bine, nu văd nici o piedică.

— Atunci, haidem!

Un gest al lui Marpon făcu pe Kling să înţeleagă ceea ce avea de făcut; şi acesta luând caii de căpăstru, îi duse lângă eucalipt şi îi legă de o ramură joasă.

Apoi, pe când cei cinci bandiţi se depărtau încet, vorbind între ei, prin luminişul care împărţea savana în două părţi, Kling strânse vasele de bucătărie şi se duse să le spele în lac.

CAPITOLUL II
Eucalipţii au urechi

Uneori e primejdios pentru indivizii care stau sub un arbore, să nu exploreze mai întâi vârful lui.

Dacă răufăcătorii ar fi avut această curiozitate, ar fi ridicat capul şi s-ar fi depărtat puţin ca să vadă mai în plină lumină, arborele sub care vorbiseră atât de mult.

Şi poate că ceva le-ar fi sugerat să-şi măsoare cuvintele.

Sau poate că n-ar fi izbutit să descopere acel ceva.

Eucaliptul, era, după cum am mai spus, gigantic.

La vreo cincizeci de metri deasupra terenului se întrevedeau spre sud două ramuri groase, care după ce se bifurcau, se apropiau atât de mult, în cât se atingeau şi se prelungeau paralel până la extremitatea lor.

Astfel, formau, la o mică distanţă de trunchi un oval lung.

Acea conformaţie naturală şi capricioasă nu se putea observa de jos, fiind mascată de ramurile inferioare. Dar, era într-adevăr ceva surprinzător şi vizibil şi anume: un fel de perdea de frunze ce cădea perpendicular.

Închipuiţi-vă că cineva, servindu-se de cele două ramuri ca puncte de reazem ar fi umplut cu ajutorul altor ramuri gaura ovală.

Închipuiţi-vă că acel cineva ar fi ridicat toate crăcile mai mici în jurul celor două principale, astfel în cât să formeze o perdea în jurul acelui oval şi veţi înţelege că acestea formau un fel de boschet.

Şi bandiţii, deşi deprinşi să vadă eucalipţi gigantici şi stranii s-ar fi mirat văzând acea formă bizară cincizeci de metri de la pământ, ea nefiind naturală.

E drept că uneori indienii locuiesc în arborii savanei, formându-şi în modul arătat mai sus un fel de casă de verdeaţă, ferită din drumul câinilor sălbateci, care furnică prin acea regiune a Australiei şi care, când sunt flămânzi, simt tot atât de feroci ca şi lupii din Siberia.

Deci, dacă bandiţii ar fi privit în sus, e probabil că ar fi trimis într-acolo un glonţ ca să afle dacă locuinţa provizorie era locuită sau nu.

Şi dacă nici un strigăt de durere sau vreun zgomot suspect nu s-ar fi auzit atunci ar fi crezut-o nelocuită şi nu s-ar mai fi preocupat de ea.

În orice caz însă acel glonţ ar fi putut provoca o nenorocire căci pentru un moment, arborele avea patru chiriaşi: pe cei trei cercetaşi din Italia: Raimondo Balsan, Marius Colombo şi Jean-Maria Callega, zis Jean Bart, cu credinciosul lor negru, soldatul eritreu Zomba.

Ce căutau acolo sus?

După aventura lor cu Robinson, ultimul deportat, porniseră iar la drum. Spre a lua trenul care mergea la Melburn.

În ajunul zilei despre care vorbim, hotărâseră să poposească pe malurile lacului Eyre, în timpul nopţii.

Pe când se pregăteau să pregătească de mâncare, fuseseră atacaţi de o ceată de câini sălbateci.

Primul lor gând fu să se dea la o parte din drumul acelor bestii, foarte periculoase prin numărul lor.

Erau la picioarele eucaliptului. Îşi făcură vânt şi se căţărară pe trunchi până ce ajunseră la acea colibă aeriană, care fusese construită, bine înţeles de indigeni în trecere prin acele locuri.

Podeaua nu era tocmai solidă şi se lăsă la primii lor paşi, dar tăiară repede cu securile câteva ramuri din jur şi răul fu repede reparat. Azvârliră deasupra un strat gros de frunze, formând un pat foarte comod.

Şi în dimineaţa aceea, pe când dormeau încă destul de greu, Marius fu deşteptat de un zgomot de voci omeneşti.

Deschise bine ochii, aţinti urechea şi înţelese că cineva vorbea într-o italienească ciudată amestecată cu cuvinte franceze şi engleze dar care trădau pe europeni.

Se plecă, desfăcând picioarele şi printre frunze văzu pământul dedesubt şi patru oameni, cu aspectul unor răufăcători şi bine înarmaţi.

Şi nu pierdu nimic nici din gesturile nici din cuvintele lor.

Auzea perfect cu toată distanţa, fiindcă aerul foarte curat şi fără o adiere de vânt făcea să se urce uşor vocile puternice ale celor patru oameni, în tăcerea absolută din jur. Ou atât mai mult cu cât ramurile inferioare formau din jos în sus, un fel de conductă în care vocile intrau şi se urcau în mod natural.

Convorbirea celor patru oameni nu-l satisfăcu mult, dar apariţia celorlalţi doi începu să-l intereseze.

Când auzi cuvântul „teribile” rostit de Marpon, îşi frecă mâinile.

— Bravo! Acum am să mă distrez!

Nu trezi pe camarazii săi.

Pentru a asculta erau de-ajuns două urechi. Şi cat timp nu era pericol, intervenţia lor nu era necesară.

Ascultă totul cu o imensă satisfacţie.

Şi când Kling, rămas singur se duse să spele vasele în lac, Marius zâmbi şiret.

Milanezul avea imaginaţie şi era totdeauna plin de idei; şi era tot atât de îndemânatec cât şi de ingenios.

Într-un colţ al colibei aeriene erau depuşi saci celor trei cercetaşi.

Fără a-şi trezi prietenii, Marius luă pe al său şi-l puse pe genuchi.

Scoase un *lassou* (laţ cu care se prind caii în cursă), lărgi nodul, îl

unse cu puţină slănină pe care o avea în sac, apoi lăsă frânghia uşor în jos. Când fu la cinci sau şase metri aşteptă, cu răbdarea unui pescar cu undiţa, sau a unui vânător la pândă.

Vasele pe care le spăla Kling nu erau, în fond, decât două farfurii şi o cratiţă, aşa că nu putea întârzia.

Într-adevăr, după cinci minute, banditul se întoarse, fluierând uşor o arie veselă.

Puse cratiţa curăţată pe cele trei pietre şi farfuriile în picioare lângă arbore ca să se usuce.

Marius lăsă să cadă laţul. Şi când Kling se ridică uitându-se în jur ca şi cum ar fi vrut să vadă ce mai avea de făcut, simţi ceva care-l atingea pe umăr.

Făcu o mişcare şi laţul lunecă mai jos, pe sub mâna stângă, îl strânse la brâu, prinzându-i în strânsoare braţul drept lipit de coaste.

Şi înainte de a-şi fi dat seamă de ce se întâmplă, se simţi sufocat şi tras în sus.

Voi să strige, să se zbată, să prindă frânghia deasupra capului, dar emoţia făcu să nu-i iasă din gură decât un horcăit şi zvârcolirile sale făcându-l să-şi piardă şi echilibrul, se pomeni cu capul în jos şi cu picioarele în sus.

Congestionat, sufocat, rămase cu gura deschisă şi ochii dilataţi, în imposibilitate de a striga.

Marius se ridicase şi proptindu-se pe picioarele larg desfăcute, trăgea frânghia încet şi în mod regulat, ca şi când ar fi scos o găleată din puţ.

Era o greutate cam mare; dar forţa lui Marius, care era foarte mare, crescuse mult în lunga viaţa aventuroasă.

În mai puţin de un minut, corpul lui Kling ajunse sub picioarele milanezului.

Dar prin crăpătura prin care trecuse frânghia nu putea trece şi corpul banditului. Marius preocupat de ideea sa nu se gândise la asta.

— Mii de pipe! Ce să fac! Nu pot da drumul frânghiei ca să lărgesc gaura.

Dar deodată zise cu glas tare:

— Ce dobitoc sunt!

Privi în jur şi văzu o cracă destul de groasă deasupra capului. Cu o mână. În jurul căreia încolăcise frânghia susţinu greutatea lui Kling şi cu cealaltă azvârli extremitatea funiei în jurul ramurii. Apoi trase frânghia şi o înnodă de capătul care susţinea corpul.

După aceea, pe când Kling rămase suspendat în aer, se apucă, având mâinile libere, să lărgească gaura, ceea ce nu-i fu tocmai uşor, căci tovarăşii săi dormeau tocmai acolo şi nu voia să-i deştepte. Reuşi însă procedând cu cele mai mari precauţii.

Îngenunchie apoi şi prinzând pe Kling de picioare, îi zise cu

jumătate glas:

— Nu striga, sau eşti mort.

Dar acesta nici nu putea striga, atât era de congestionat.

Şi după sforţări enorme, cercetaşul izbuti sa aşeze corpul banditului pe marginea găurii prin care-l trăsese.

Îl depuse cu precauţie între Raimondo şi Jean Bart, apoi îi scoase laţul. Cu altă frânghie îi legă solid mâinile şi picioarele. Apoi îi astupă gura. Şi cu mişcări repezi continuu să-şi execute planul.

După ce desfăcuse laţul, îl făcu iar la loc şi îl lăsă să audă până jos. Legă celălalt capăt de ramura de deasupra capului. Îi verifică soliditatea, apoi, trecând prin gaură, se lăsă s-alunece până la picioarele arborelui.

Când fu pe pământ, desfăcu caii, încăleca pe unul din ei, ţinând pe celălalt de căpăstru şi se îndreptă spre lac.

Aici, intră în apă şi, luând-o pe marginea plajei pe o distanţă de câţiva kilometri, ieşi după un sfert de oră şi intra într-o pădurice foarte deasă.

Ascunse caii între tufişuri, aşa în cât nimeni nu l-ar fi putut găsi şi cu ajutorul unor sforicele pe care le avea la dansul le făcu nişte botniţe ca să nu poate necheza.

Îi legă apoi de un arbore. Apoi, satisfăcut, trecu prin pădure, dând la loc ramurile pe care le deplasase şi care au fi putut trăda, trecerea sa.

Se întoarse la eucalipt, umblând numai pe pietre sau pe ramuri, de-a lungul marginii pădurii, ca să nu lase nici o urmă pe iarba umedă. Acolo puse mâna pe carabină şi pe securea lui Kling, care rămăseseră rezemate de trunchi şi le puse la brâu şi pe umăr şi-apoi, apucând frânghia care-i atârna de-a lungul trunchiului, ajutându-se cu picioarele pe care le rezema de arbore, se urcă cu repeziciune.

Repuse repede la loc ramurile deplasate spre a face gura şi zâmbind şiret se aşeză cu aerul cel mai liniştit din lume.

Dar deodată brusc, se întoarse spre Kling.

Aplecându-se, zise cu jumătate glas banditului care-l privea cu ochii măriţi de spaimă.

— Îţi voi scoate căluşul. Dar dacă strigi îţi trimit un glonţ în cap.

Şi îi arătă browningul.

— Îmi promiţi să nu strigi?

Kling dete afirmativ din cap.

Marius reluă:

— Ştii că nu glumesc. La cel mai mic strigăt, la cel mai mic cuvânt ceva mai tare, îţi zbor creierul.

Kling afirmă şi mai energic.

Marius îi scoase căluşul.

— Şi acum, nici o vorbă, nici o mişcare.

Şi milanezul, zâmbind enigmatic, se lungi pe spate, mâinile sub cap şi aşteptă.

Ce lucru!

Deşteptarea lui Raimondo, Jean Bart gi Zomba.

CAPITOLUL III
Reîntoarcerea vânătorilor

Raimondo, agitându-se pe patul lui de frunze, după câteva minute deschise ochii.

Marius ceva mai la o parte aştepta.

Raimondo, întorcând capul se văzu întins între Kling şt Jean Bart.

Şi ochii săi exprimară o extraordinară uimire.

— Ce dracu e mutra asta? bombăni el.

Cu o mişcare bruscă sări în picioare şi se plecă curios asupra banditului.

— Dar cine eşti? Cine eşti?

Kling vedea pe Marius, care cu un deget pe buze îi arăta să tacă.

Atunci Kling se feri să răspundă.

Raimondo îl apucă de umeri şi-l zgudui.

— Dar cine eşti?

Vorbea cu glas puternic dar înăbuşit, căci aşa era obiceiul celor trei cercetaşi ori de câte ori nu erau absolut siguri de a fi singuri.

Jean Bart şi Zomba se deşteptară brusc.

Şi primul lucru care-i izbi fu prezenţa lui Kling întină în locul unde, în ajun adormise Marius.

Jean Bart privi pe Kling apoi pe Raimondo:

— Dar ce înseamnă asta?

Şi îndărătul lui se auzi vocea lui Zomba, care murmura fără voie:

— Asta nu Marius!

Cât pentru milanez, care, ascuns printre frunze se silea să nu râdă, ţinea mereu degetul pe buze privind pe bandit.

Acea comedie ar fi durat mai mult, dacă Marius preocupat să se ascundă cât mai bine n-ar fi strivit o crăculiţă cu piciorul.

Câteşi trei se întoarseră brusc şi-l văzură râzând, după obiceiul lui cu gura căscată, dar nescoţând nici un sunet.

Atunci Raimondo şi Jean Bart înţeleseră că era una din isprăvile prietenului lor.

Şi îl întrebară fără să pară surprinşi:

— Explică-ne Marius!

Marius, înaintă, se aşeză jos şi în câteva cuvinte povesti totul.

Primele cuvinte ale lui Raimondo exprimară părerea generală.

— Trebuie să împiedicăm prădarea trenului şi masacrarea paznicilor.

— Ne va fi uşor să mergem la Eyre Station.

— E departe! observă Raimondo.

Banditţii trebuie să aibă şi alţi cai, în afară de cei doi dacă voiau să ajungă înaintea trenului, care va trece mâine la patru după-amiază.

— Dar, avem şi noi doi cai. Va fi deajuns ca doi dintre noi să se ducă să vestească pe şeful Staţiei Eyre, care va telefona în toate părţile. Astfel banditţii vor putea fi prinşi în momentul în care vor încerca să dea asalt trenului.

— Fără îndoială! Dar, noi nu ştim care e planul lor exact şi în ce punct vor da asaltul.

— Nu cred că vor nici să-l oprească, nici să-l atace. Vor face ca mulţi dintre banditţii din America, se vor urca în tren, ca simpli călători. Şi la un moment dat, se vor duce prin coridoare şi pe scările din afară la furgonul cu aur unde vor teroriza pe impiegaţi.

— Ehe! obiectă Marius, impiegaţii sunt gardieni speciali, care nu se vor lăsa aşa uşor să fie înspăimântaţi. Vor fi şi ei înarmaţi şi gata pentru orice eventualitate.

— În teorie, desigur, aprobă Raimondo. Dar în practică, stau liniştiţi în vagonul lor, flecăresc, fumează… şi dac-ar fi surprinşi de nişte răufăcători, chiar în număr inferior, care să-i ameninţe cu revolverele, ei ar fi totuşi siliţi să ridice mâinile şi să-i lase să facă ce vor. E chiar probabil că banditţii ar omorî imediat pe cât mai mulţi dintre ei ca să pună apoi pe ceilalţi, împietriţi de spaimă, afară din luptă.

— E zadarnic să facem ipoteze, până nu cunoaştem planul banditţilor, observă Jean Bart. Cred că cel mai bun lucru ar fi, cum spune Marius, ca doi din noi să se ducă în galop să vestească pe şeful staţiei Eyre. Autorităţilor le va fi uşor să ia măsurile necesare, Marius care a văzut pe briganzi le va putea da semnalmentele.

— Bine, zise Raimondo. Dacă am discutat cazul era pentru că voiam să-l văd sub toate aspectele. Şi fiindcă principalul e să nu ne rătăcim pe drum, ar fi bine ca tu, Jean Bart, care ştii să te orientezi mai bine şi să-ţi consulţi hărţile, să însoţeşti pe Marius.

— Bine, mă duc, răspunse Jean Bart, şi eu. Dar ce vei face tu şi cu Zomba în timpul ăsta?

— Cred că trebuie să ne luăm pe urmele banditţilor. Astfel vom vedea ascunzişul unde-şi ţin ceilalţi cai şi vom şti dacă banda mai numără şi alţi membri. Aceştia formează deci nucleul acelei republici visate de ultimul deportat şi pentru care au evadat Schelet, Sânge Negru şi Dinţi de Lup. E imposibil să nu mai fie şi alţii răspândiţi prin această regiune.

— Foarte bine, zise Marius. Dar nu e tocmai cuminte să ne despărţim.

— Şi totuşi, e necesar, replică Jean Bart. Dac-am avea patru cai am merge cu toţii, dar n-avem decât doi.

— Şi apoi, trebuie să înţelegi şi tu Marius, ce interes prezintă spionarea acestor banditţi spre a le afla secretul. Noi am început un fel

de operă de asanare, când ne-am pus pe urmele ocnaşilor evadaţi şi nu trebuie să ne oprim la mijlocul drumului, acum când suntem pe urme bune.

Marius ar fi preferat să aştepte pe cei cinci vânători şi din înălţimea refugiului lor aerian, să-i extermine cu câteva gloanţe.

Dar, nu îndrăzni să propuie aşa ceva, ştiind că Raimondo n-ar fi consimţit să tragă asupra unor indivizi de care nu fusese atacat.

Şi iarăşi nu încăpea vorbă să întrebuinţeze viclenia, erau cinci indivizi hotărâţi, care nu s-ar fi lăsat să fie intimidaţi de ameninţări nici chiar cu mâna armată.

Cercetaşii, al căror curaj nu mai putea fi pus la îndoială, ştiau că o luptă cu bandiţi era mai periculoasă decât o luptă cu fiarele sălbatice, sau cu indigenii în stare de sălbăticie.

Trebuia deci să fie mai curând îndemânateci decât îndrăzneţi. După câteva minute de gândire, adoptară planul enunţat. Să mai aştepte pe vânători? Marius fu de părere contrarie.

— Dacă se vor întoarce, vom fi siliţi să nu ne mişcăm până la plecarea lor, ceea ce înseamnă să pierdem atâta timp. Cel mai bun lucru e s-o ştergem imediat.

Se îmbrăţişară, emoţionaţi, căci cei doi care rămâneau se puteau găsi într-o situaţie foarte riscată.

Apoi Marius şi Jean Bart se lăsară s-alunece de-a lungul laţului, pe care Raimondo îl desfăcuse şi-apoi luând-o de-a lungul râului dispărură curând în pădure.

Cei doi rămaşi discutară apoi, chestiunea prizonierului, care tot timpul nu se mişcase.

E drept că Zomba nu-l pierdea din ochi şi că i-ar fi astupat imediat gura cu mâna lui enormă.

Dar, Raimondo se gândi că era mai bine să-i puie un căluş; şi se încredinţă că mâinile şi picioarele îi erau bine legate. Astfel, îl putură lăsa într-un colţ fără să se teamă că va striga, sau se va mişca, dând astfel de veste celorlalţi.

— Ce-o să facem cu maimuţoiul ăsta? întrebă Raimondo pe Zomba.

Zomba nu răspundea prin fraze lungi. Întrebat asupra unui punct special se mulţumea să dea din cap, apoi îşi lăsa bărbia pe piept şi părea că se cufundă în reflexiile sale.

Raimondo, care-l cunoştea, aştepta rezultatul, gândindu-se la rândul său.

A lăsa pe Kling acolo sus, însemna a-l expune să moară le foame şi de sete.

Al dezlega şi a-l lăsa liber, era ca şi când i-ar fi dat chiar ei mijlocul de a-şi ajunge complicii şi de a zădărnici tot planul lor.

— Să-l ia cu dânşii? Imposibil. I-ar fi încurcat şi ar fi putut atrage atenţia briganzilor asupra lor.

Dacă Raimondo ar fi fost ca şi ei un om feroce şi crud, iar fi împlântat pur şi simplu cuţitul în inimă. Era mijlocul cei mai sigur. Dar, dacă n-ar fi avut decât această alternativă, ar fi preferat să-i dea drumul, riscând consecinţele, decât să-l asasineze cu sânge rege.

Nu găsea nici o soluţie.

Ba chiar, la un moment dat ajunse să regrete, în sine, că Marius avusese ideea nenorocită de a-l face prizonier.

Dar, imediat se gândi, că dacă n-ar fi capturat pe Kling, n-ar fi putut prinde nici caii şi n-ar fi putut merge aşa de repede la staţia Eyre.

Zomba părea o statuie de abanos; Raimondo se agita nervos, iritat că nu găsea nimic.

Dar, deodată, negrul ridică capul.

— Stai bun!…

Raimondo zâmbi şi-l întrebă prietenos.

— Ce lucru e bun, Zomba? Ce idee ţi-a venit?

Zomba îşi arătă într-un zâmbet larg cele treizeci şi două de perle înşirate pe două rânduri şi arătând pe Kling:

— El uşor. El nu atârnă nimic. Eu legi pe el ca pe miel şi pune în spinare şi-apoi eu port la el tot drumul.

Vorbea în mod foarte natural; pentru el. Care avea o forţă herculeană, era cel mai simplu lucru să ducă pe bandit în spinare, legat ca un miel şi deci imobilizat.

Raimondo îl privi puţin cam uimit.

— Apoi, noi lăsăm la el în loc când el nu mai e periculos în libertate!

Raimondo amuzat de ideea pitorească a bunului negru, nu protestă.

— Ai dreptate. Zomba; pentru tine nu e o greutate prea mare. Dar, ia seamă, va trebui să-l duci până ce vom găsi o factorerie sau un sat. Unde să-l încredinţăm unor coloni cinstiţi; căci trebuie să prevedem cazul când n-am putea să-l lăsăm imediat liber.

— Stai bun! Stai bun! Eu duci la el zile întregi. Priveşte:

Şi apucând cu mâna dreaptă haina de piele a prizonierului, îl ridică fără cea mai mică greutate şi îl ţinu suspendat în aer, cu mâna întinsă.

Parc-ar fi ridicat un obiect fără nici o greutate.

— Bine! Bine! zise, râzând Raimondo şi făcându-i semn să-l puie jos. Accept să fie cum zici tu. Dar trebuie să fie bine legat la gură şi să nu-i cadă căluşul căci un singur strigăt ar fi de ajuns ca să ne trădeze.

— Atunci – şi negrul încruntă sprâncenele – un glonţ în cap la el.

— Da, dar înţelegi că dacă tragem, zgomotul ar putea să dea alarma celorlalţi cinci. Trebuie să ne gândim nu să-l ucidem, ci să ne apărăm. Răufăcătorii sunt cinci şi noi suntem doi; la urmă ar putea să ne doboare. Şi noi trebuie s-ajungem sănătoşi şi vii pe tovarăşii noştri.

— Stai bun! La el nu cade căluş, pentru că eu pune în gură la el.

— În gură?

— Da! Da! Eu faci repede!

Cu un gest smulse basmaua pe care banditul o avea la gât, o rupse în două şi dintr-una din ele făcu un gheomotoc.

— Eu pun asta în gură la el. Şi dacă batista cade, el nu strige fiindcă are asta în gură.

Raimondo aprobă, râzând.

— Foarte bine! N-o să-i facă tocmai rău, căci va putea să respire pe nas.

— Stai bun, răspunse Zomba fericit că toate ideile sale erau adoptate.

Deznodă legătura de la gura banditului şi văzând că acesta se încăpăţâna să strângă dinţii, îi strânse nasul cu putere.

Din cauza durerii, banditul deschise gura şi cu o mişcare repede negrul îi vârî în gură gheomotocul pregătit. Apoi, liniştit îi puse iar legătura.

Operaţia pe care Raimondo o observa, amuzat, era abia terminată, când auziră un zgomot suspect.

— Nu te mişca! ordonă Raimondo.

Se ridică şi dând uşor frunzele la o parte privi în jos.

Erau cei cinci vânători care se înapoiau.

Dar, ajungând sub eucalipt, figurile lor exprimară cea mai vie uimire.

— Pe toţi diavolii! Marpon, unde s-a dus Kling?

— Dar cai? observă Parry.

— Adevărat, caii, repetă Stick.

Hermann alergase spre lac, sperând că Kling adusese animalele să se scalde şi poate nu se vedea din dărătul tufişurilor de pe mal.

Dar se uită în zadar în dreapta şi-n stânga. Nu văzu nimic.

Se întoarse în fugă.

— E într-adevăr ciudat! Nu se vede nici caii nici Kling.

Dacă bandiţii în loc de a fi nişte ocnaşi evadaţi ar fi fost călători care făcuseră înconjurul pământului, le-ar fi venit în gând să caute imediat pe nisip urmele cizmelor cu cuie ale lui Kling.

Dar, ce e drept, le-ar fi fost imposibil să le găsească, printre urmele pe care le lăsaseră ei înşăşi, tot ducându-se şi venind între arbore şi lac; chiar şi acelea ale cercetaşilor se confundau printre celelalte.

După un sfert de oră de discuţii şi cercetări inutile se gândiră însfârşit la ceea ce ar fi trebuit să le vie în gând de la început.

Şi chiar atunci, se gândiră întâmplător. Marpon ajungând pe malul lacului observă deodată urme foarte desluşite de copite de cai.

— Pe toţi diavolii! Caii au fost până la lac.

Toţi alergară.

Dar, văzură că urmele încetau acolo.

Deci, caii intraseră în apă. Rămaseră perplexi. O’Brienne zise

atunci:

— Dacă au intrat în lac, trebuie să fi ieşit.

— Bineînţeles! replică Stick. Doar n-or fi mers, până să se fi înecat!

— E limpede şi nu mai încape nici o îndoială zise Marpon, posomorându-se deodată, Kling şi-a luat tălpăşiţa.

Toţi se gândiseră la asta. Dar nici unul nu îndrăznise s-o spuie.

— Hm, da! Şi ceea ce e şi mai grav, e că ne-a furat caii. E zadarnic să-l căutăm. O fi ieşit din lac în stânga, sau în dreapta? Desigur că foarte departe de-aici, în vreun loc unde sunt pietre sau iarbă, ca să nu lase urme. Nu putem conta decât pe întâmplare ca să-l găsim şi să-i trimitem în căpăţână câteva bucăţele de plumb, care să-l vindece de pofta de a ne mai trăda. Dar, pân-atunci riscăm să constituie un pericol pentru noi.

— Şi să ne zădărnicească lovitura cu cei 30.000 dolari, adaogă Hermann furios.

— Asta e sigur! conchiseră ceilalţi făcând gesturi mari de furie.

Şi, tremurând de furie, stăteau acolo, privind apa liniştită şi sclipitoare, ca şi când ar fi sperat să vadă apărând corpul lui Kling.

La drept vorbind, nu-şi făceau nici o iluzie în privinţa asta. Şi nu se mirau de trădarea lui Kling. Oricare dintre ei ar fi făcut acelaş lucru îndată ce i-ar fi convenit.

Nu se gândeau decât la un singur lucru:

— Cum să împiedice pe Kling să zădărnicească lovitura proiectată?

Herman zise deodată:

— Eu cred că s-a dus la Eyre Station. Dar, dacă speră s-ajungă înaintea noastră, se înşela.

— Da, da, se înşală, confirmă Marpon. Afară numai dacă vânătorii de câini n-or fi refăcut puntea de pe torent.

— Cum? Puntea e stricată? întrebară ceilalţi.

— Da, e stricată. Nu se poate merge la staţia Eyre decât trecând pe podul de la Strangway, care e la şaizeci de kilometri în susul apei. Puntea pe care am trecut noi azi noapte s-a prăbuşit imediat după trecerea noastră. E un incident de călătorie care nu merita să vi-l povestesc şi de aceea nici nu m-am gândit să vi-l spun. Eram sigur că noi şase o vom reface repede. Dar, Kling nu poate singur. Se va opri desigur pe marginea torentului Nu poate fi cu mult înaintea noastră, deşi e călare şi-l vom ajunge imediat.

— Vom câştiga timp, întrerupse Hermann dacă luăm piroga ca să ne ducem să căutăm ceilalţi cai. În tot cazul trebuia să facem asta, de oarece trebuia să luăm cai şi pentru Parry, O'Brienne şi Stick.

— Se înţelege, aprobă Marpon. Haidem deci, sa ne îmbarcăm.

— Dar vasele de bucătărie? obiectă Parry.

— Dar saci? Adaogă O'Brienne.

— Vom găsi acolo! Avem vânat, vom mânca acolo. Şi la desert,

vom executa pe Kling.

Toţi se supuseră şefului.

Toţi purtau pe umeri produsul vânătoarei, câteva păsări ca nişte mici patrupede. Le aruncară pe toate în fundul piroagei pe care o împinseră în apă.

Parry, O'Brienne, Stick apucară lungile lopeţi şi începură să vâslească energic.

După câteva momente, piroga nu mai fu pe imensitatea lacului, decât un punct negru, care se micşora din ce în ce.

CAPITOLUL IV
Îngrijorarea lui Raimondo

E lesne de închipuit deziluzia lui Raimondo şi a lui Zomba, auzind convorbirea banditşilor şi văzând piroga îndepărtându-se.

Acea pirogă rămăsese nevăzută pentru cercetaşi. Banditţii o trăseseră pe nisip între două tufişuri, care o ascundeau cu totul.

— Eu înot ca peştele, zise Zomba, dar nu poţi merge aşa repede ca piroga.

— Şi chiar dac-ai putea, n-am putea uza de acest fel de locomoţie, care ne-ar expune să fim văzuţi de bandiţi.

— Atunci, cum să facem?

— Nu mai încape să stăm la gânduri. Să nu ne mai preocupăm de bandiţi şi să ne silim să găsim urmele lui Marius şi ale lui Jean Bart, înainte ca briganzii să fi ajuns la torent. Cum vor face dacă puntea e distrusă? În definitiv, ştim bine că nu se vor opri pentru atâta lucru şi că vor fi în stare să facă alta. Dar mă întreb dacă vor putea s-o facă înainte de sosirea bandiţilor. Ai auzit că spuneau că se duc să ia cai ca s-ajungă mai repede pe Kling.

— Dar Kling? Eu duci tot la spinare?

— Nu, nu. Eşti puternic şi sprinten ce e drept. Dar, te-ar stingheri. Îl vom lăsa liber. N-are nici o pirogă, aşa că nu se va putea lua după ceilalţi.

Dar, Zomba încruntând sprâncenele, păru nemulţumit.

Raimondo care-l privea înţelese gândul lui.

— Ştiu, crezi că Kling, cunoscând ţinutul ar putea s-a ajungă înaintea noastră şi punându-se la pândă să tragă asupra lui Marius şi Jean Bart!

— Da! Da!

Cazul era îngrijorător.

Dar, Raimondo nu voia să ia asupră-şi răspunderea cruzimii de-a părăsi pe Kling, aşa legat şi cu căluşul în gură. Ar fi avut remuşcări.

Se gândi totuşi, că un om poate sta două sau trei zile, fără să mănânce.

Era mai bine să-l lase unde era, să-i dea să mănânce şi să bea şi pe urmă să-l lege şi să-i puie căluşul, chit să se înapoieze să-l ia peste două sau trei zile. Sau mai bine chiar, să trimită poliţişti, sau impiegaţi din staţia Eyre. Se plecă! La, urechea lui Zomba, pentru că, dacă brigandul ar fi auzit, ar fi refuzat desigur să mănânce şi să bea, ca să zădărnicească planul lui Raimondo.

Zomba râse şi scoase lui Kling căluşul şi frânghia care-i lega

mâinile.

Le era foame şi lor şi mâncară, dând prizonierului o porţie copioasă de mâncare şi de băutură, pe care acesta le înghiţi cu lăcomie, fără să bănuiască ceva. Apoi îl legară iarăşi şi îi puseră căluşul în gură.

Şi, pentru ca într-un moment de disperare să nu comită nebunia de a se rostogoli jos din arbore îl legară solid şi de trunchi.

Îşi luară saci şi armele şi se lăsară în jos de-a lungul trunchiului ajutându-se cu mâinile şi cu picioarele.

Pe malul lacului, urmară drumul pe care văzuse că apucaseră Marius şi Jean Bart şi trecură prin pădurice, ajungând la locul de unde luaseră caii. Şi de-aici le fu uşor să se ţie după urmele lor, care se vedeau foarte desluşit, atât pe pământul potecilor cât şi printre frunzişul pădurii.

Dar, după vreo oră ajunseră într-o câmpie imensă, formată dintr-un teren dur, stâncos, fără altă vegetaţie decât câte un salcâm rebegit ici şi colo.

Era un peisaj foarte obişnuit în regiunile australiene. Aici caii nu lăsaseră urme.

Raimondo examinase harta lui Jean Bart, îndeajuns ca să se orienteze aproximativ în direcţia staţiei Eyre.

Dar, coborând la întâmplare puteau ajunge la torent la câţiva kilometri mai sus sau mai jos de punctul unde at fi ajuns Marius şi Jean Bart.

Dar, n-aveau ce face. Raimondo încercă să se orienteze şi i se păru că linia dreaptă era mai curând spre stânga. Căută la orizont un punct de recunoaştere şi văzând în depărtare o ridicătură i-o arătă lui Zomba, zicând:

— Vezi, colo, în fund, colina aceea?

— Da.

— Ei bine, dacă nu mă înşel, Eyre Station trebuie să fie într-acolo. Să mergem în direcţia aceea.

Din fericire nu erau prea încărcaţi.

În saci din spinare n-aveau prea multe provizii. Cartuşierele şi carabina erau, ce e drept, destul de grele, dar de atâtea luni se învăţaseră să le poarte zilnic, aşa că aproape nu le mai simţeau.

Mergeau repede, făcând din cinci în cinci minute paşi gimnastici.

Dar inima lui Raimondo era strânsă de îngrijorare.

— Singura speranţă, îşi zise el, e ca vizuina bandiţilor să fie aşa de departe în cât să fie siliţi să facă un ocol pentru a ajunge la torent. Ar trebui însă, în schimb, ca noi doi să mergem în linie dreaptă spre locul, în care trebuie să se găsească Marius şi Jean Bart. Dacă eu mă înşel, atunci bandiţii vor ajunge înaintea mea în susul torentului, vor coborî cursul apei şi în mod fatal, îi vor întâlni. În cazul ăsta, bieţii mei camarazi ar fi pierduţi. Recunoscând după uniformă pe acei care au

ucis pe cei trei ocnaşi evadaţi, bandiţii ar trage în ei, fără veste. Cu atât mai mult, cu cât vor vedea caii şi îşi vor da seama că n-au fost înşelaţi de Kling; ba chiar crezându-l ucis de Marius şi Jean Bart se vor grăbi să-şi răzbune tovarăşul suspectat pe nedrept.

Îngrijorarea din ce în ce mai mare îl îmboldea pe Raimondo care şi-aşa era târât de Zomba, care cu picioarele lui lungi îl preceda cu câţiva paşi.

Iar îngrijorarea se schimbă în teamă din pricina unui incident neaşteptat. Câmpia nu era absolut plană, cum e de obicei prin Italia de pildă.

În realitate era un imens spaţiu compus din multe vâlcele. Şi, aproape fără să-şi dea seama, urcau şi coborau succesiv.

Deodată, ajungând pe una din acele mici înălţimi se opriră încremeniţi. Înaintea lor, la vrea sută de metri numai, era un furnicar de animale negre-cenuşii, în care recunoscură câinii sălbateci care îi siliseră să se refugieze între ramurile eucaliptului.

În Australia sunt puţine animale sălbatice.

Ici şi colo se întâlnesc hiene, dar lei, tigri, jaguari, elefanţi sunt absolut necunoscuţi.

Drept compensaţie însă, sunt o mare cantitate de câini de o specie ce se aseamănă cu lupii noştri din Europa.

Se numesc câini sălbateci.

Trăiesc în turme, deplasându-se foarte repede şi bântuie când o regiune, când alta, dând iama printre oi şi chiar printre boii coloniilor.

Aceştia şi indigenii organizează adesea mari vânători, în care sunt ucişi sute de câini sălbatici. Dar, aceştia se înmulţesc îngrozitor şi sunt un adevărat flagel pentru ţinuturile australiene puţin locuite.

Când sunt flămânzi se azvârle asupra oricărei prăzi, amintind astfel obiceiurile feroce ale lupilor siberieni.

Câinii sălbateci pe care-i avea acum Raimondo înaintea ochilor formau o turmă imensă ce se răspândea pe o întindere de peste 200 de metri.

Majoritatea erau culcaţi sau şedeau pe picioarele dinapoi.

La apariţia celor doi oameni fu un cor de lătrături înspăimântătoare.

Cei doi călători se văzură pierduţi.

Nici un arbore în care să se refugieze. Nu putea fi vorba de fugă.

Instinctiv luară puştile la ochi, gata să tragă îndată ca câinii s-ar fi mişcat.

Dar acele clipe de groază nu durară mult. Pe una din ridicăturile de pământ apăruseră trei canguri.

Nu fură zăriţi decât o secundă, dar fu deajuns pentru ca vreo câţiva câini-lupi scoţând un urlet particular – care era desigur un strigăt de chemare – să se repeadă pe urmele lor.

Şi împinşi de instinctul care târăşte orice aglomeraţie de animale,

toţi ceilalţi câini se luară după primii.

Dispărură în câteva minute, urmând prada mai uşoară, căci înţelegeau diferenţa dintre un cangur, care n-are ca să se apere decât cele patru labe – şi un om, care dispune de o armă misterioasă, care provoacă moartea de la distanţă.

— Am avut noroc! Dacă nu se iveau cangurii nu ştiu ce ne-am fi făcut! zise Raimondo, răsuflând, uşurat.

Dar, Zomba nu aşteptase această reflexie şi pornise din nou fără a pierde din ochi colina, care se vedea ori de câte ori ajungeau pe una din ridicături.

Şi marşul acela forţat care dura de vreo câteva ore, reîncepu cu şi mai multă intensitate.

Grija, exaltarea, voinţa de a ajunge înaintea bandiţilor, erau un susţinător extraordinar; îi împiedica să-şi dea seamă de sforţarea prodigioasă pe care o făceau.

Pe la cinci după-amiază ajunseră la colină.

Nu era decât o înălţime pietroasă înaltă de vreo cincizeci de metri deasupra unei văi.

Dincolo de ea regiunea destul de accidentată era acoperită de stânci enorme şi întretăiată de savane.

Raimondo îşi luă alt punct de recunoaştere şi-şi urmară calea.

Ajunseră în curând în marginea unei savane. După un sfert de oră ieşind de sub arbori, lăsară să le scape un strigăt nearticulat.

La doi metri abia, pământul despicat, lăsa să se vadă o prăpastie care, în şerpuiri întortocheate se întindea spre dreapta şi spre stânga.

Se auzea zgomotul unei cascade. Era desigur torentul.

Ochii celor doi călători cercetară de amândouă părţile malurile acelea râpoase.

Şi constatară că Marius şi Jean Bart nu se vedeau.

Îngrijorarea lor spori.

— De care parte or fi? În susul sau în josul apei? Să mergem spre dreapta, sau spre stânga?

Dar Raimondo nu sta mult timp în nedumerire.

Reflectă că linia pe care o urmase îl dusese spre sud, pe când bandiţii trebuiau să vie din spre nord.

Urcând spre nord aveau probabilitatea de a întâlni, dacă nu pe Marius şi pe Jean Bart cel puţin pe bandiţi.

Punându-se la pândă îndărătul arborilor, puteau omorî caii bandiţilor, împiedecându-i de a mai înainta aşa de repede, iar ei doi alergând în spre sud ar ajunge mai curând decât ei pe Marius şi Jean Bart.

Dimpotrivă, dacă mergeau spre sud, iar cei doi camarazi se găseau la nord, s-ar fi depărtat de ei pe când bandiţi s-ar fi apropiat.

Zomba aprobă raţionamentul tânărului său stăpân.

Şi urmară malurile râpoase ale torentului.

Albia era foarte adâncă. Şi uneori cele două maluri se apropiau până la patru sau cinci metri. În alte puncte se depărtau până la douăzeci şi cinci de metri.

Niciodată nu erau destul de apropiate ca să poată permite trecerea printr-un salt.

Să-i lăsăm să caute pe Marius şi Jean Bart; şi s-ajungem pe aceşti doi pe marginea torentului, unde sosiseră cu trei ore mai înainte.

CAPITOLUL V
Pe marginea torentului

Marius şi Jean Bart, mulţumită cailor mici dar iuţi şi rezistenţi ajunseră repede pe marginea torentului a cărui existenţă o ignorau.

— La naiba! Caii ar trebui s-aibă aripi! strigă Marius.

— Să căutăm un loc. Trebuie să fie unul.

— Da, dar unde să-l căutăm. În susul sau în josul apei?

— Am putea să ne despărţim, propuse Jean Bart.

— Nu. Fără a mai socoti câinii-lupi şi indigenii, care nu sunt plăcuţi nici unii nici alţii, am putea întâlni alţi briganzi de specia celor de la lacul Eyre. Izolaţi am fi prea slabi.

Marius nu vorbea aşa, fiindcă îi era frică. Dar îndrăzneala nu exclude prudenţa.

Şi ar fi fost o mai mare imprudenţă să se despartă.

Jean Bart nu vorbise decât în baza principiului adoptat de ei: să examineze toate laturile unei probleme înainte de a o rezolva.

— Ne-am înţeles. Rămânem împreună. Dar rămâne aceiaşi întrebare: O luăm pe marginea torentului, în sus sau în jos?

— Mii de pipe! Dar nu e pe hartă torentul ăsta? Dac-ar fi poate c-am găsi indicat şi vreun pod.

— Aşa e, ai dreptate.

Şi Jean Bart, scoase din buzunar harta, examinând-o cu atenţie.

— La naiba, cum de nu l-am observat? Confundasem linia asta cu aceea care indica despărţirea între două districte. Vezi bine că e indicat. Uite aici, linia asta subţire.

Marius văzu lângă o linie punctată şi ondulată o mică linie albastră mergând în zig-zag pe care scria: torentul Gairdner.

— Se varsă în lacul cu acelaş nume şi vine din extremitatea septentrională a lacului Eyre, explică Jean Bart.

— Foarte bine, dar nu văd însemnat podul.

— Ba da! Ba da! Aceste două semne paralele înseamnă un pod.

— Ai dreptate, zise Marius, privind mai deaproape. Dar în ce punct suntem noi faţă de el?

— O! Nu încape îndoială!

Am trecut pe la extremitatea de sud a acestei păduri, care e indicată aici şi podul se găseşte spre nord. Suntem deci mai jos de el.

— Trebuie să pornim spre nord!

— Tocmai.

— Înainte, marş!

După o jumătate de oră ajunseră în locul în care fusese podul.

Unde „fusese” căci acum nu mai era.

Şi plini de uimire şi de furie în acelaş timp văzură atârnând de cele două maluri trunchi de arbori încă legaţi, despicaţi prin mijloc şi ale căror scânduri erau desfăcute, rupte, sfărâmate.

Urmele lăsate de trunchi în căderea lor de-a lungul pereţilor râpei erau recente, judecând după culoarea şi umiditatea pământului scos de parii de care fuseseră legaţi trunchii; pari care, în cădere, fuseseră smulşi din pământ.

— Pe toţi dracii! bombăni Marius, ce e de făcut?

— Nu mai sunt alte poduri pe hartă, nu e aşa?

— Ba da, încă unul, dar foarte departe lângă oraşul Strangway.

— E zadarnic să mai vorbim de el. Şi deoarece acesta a fost distrus vom construi altul.

— Ehe, crezi că e aşa de uşor? Gândeşte-te că torentul e foarte larg. Cel puţin vreo zece metri şi să zicem că am putea doborî arbori înalţi de *zece* metri, dar să-i azvârlim noi singuri peste apă e ceva imposibil.

— Dar cine-ţi spune să-l construim aici?

Mi se pare c-am văzut ceva mai jos, locuri unde e mai puţin larg. Mă întreb chiar de ce nu au făcut acolo de la început.

— Desigur c-au avut motive puternice. De obicei colonii nu pierd timpul să facă prost un lucru pe care-l pot face bine. Acest pod distrus corespundea desigur cu drumuri umblate şi pe care noi nu le cunoaştem.

— Se prea poate. Dar pentru noi, importantul e să trecem. Când om fi de partea cealaltă vom regăsi direcţia Staţiei Gere.

— Bine. Atunci care e ideea ta? întrebă Jean Bart.

— S-o luăm în jos. Să ne oprim într-un punct în care albia râului o fi mai îngustă, să doborâm doi trei arbori, să-i azvârlim deasupra torentului, să punem de-a curmezişul ramuri solide şi pe urmă să trecem cu piciorul, ţinând caii de căpăstru.

— Hm! Mi se pare foarte primejdios, noi, ştiu c-am putem trece uşor. Dar caii?

— O! Caii ăştia sunt, desigur, învăţaţi să treacă pe oriunde. Desigur că vor şti să pună picioarele pe ramuri şi nu alături.

Vom alege ramuri groase şi le vom pune atât de dese în cât caii să nu poată să-şi afunde piciorul decât numai printr-o nebăgare de seamă de care nu-i cred capabili.

— Să încercăm!

Întorcându-se pe unde veniseră, găsiră un loc, unde cele două maluri nu erau mai departe de patru metri unul de altul:

Să doboare arbori de patru metri şi să-i azvârle peste apă, era un lucru relativ uşor chiar pentru doi inşi singuri.

— O idee, sugeră Jean Bart, în loc să doborâm numai doi arbori şi să

punem ramuri în golurile dintre ele, mai bine să doborâm cinci şi să-i legăm cu liane ca să nu se desfacă.

Caii vor trece mult mai uşor.

— Excelentă idee! Haidem acum la lucru!

Descălecară, legară caii de un salcâm şi cu securea în mână se apucară să caute arbori de proporţia cerută.

Părea foarte simplu la început. Dar greutăţile mergeau, în fond, sporind.

În jurul lor nu erau decât mici salcâmi sau eucalipţi enormi. Salcâmii erau prea mici.

Eucalipţii erau prea mari.

Le trebuiau arbori mijlocii de cinci sau şase metri ca mult şi de grosime proporţională.

— Mii şi mii de pipe! bombănea Marius, nu văd nici un arbore potrivit.

— Nici eu, răspunse Jean Bart, preocupat.

Vinele de pe fruntea lui Marius începeau să se umfle, semn de furie: ochii îi aruncau fulgere, buzele îi tremurau; pe când Jean Bart, încruntând doar sprâncenele, îşi păstra calmul obişnuit.

Dar şi el era decepţionat şi îngrijat, temându-se ca bandiţii să nu aibă cumva alt mijloc de a trece şi astfel să poată ajunge la Staţia Eyre mai înainte ca ei să fi putut da alarma.

Timp de un sfert de oră se plimbară în sus şi-n jos printre arbori, Jean Bart fără să vorbească, Marius bombănind tot timpul.

Însfârşit, Jean Bart se opri şi azvârli asupra unui eucalipt, securea care se înfipse vibrând în coaja enormului arbore.

— Nu e chip să găsim unul. Sunt toţi ori pitici ori uriaşi. Nici unul măcar de statură mijlocie.

Jean Bart zise liniştit.

— Fiindcă nu găsim trunchi de arbori potriviţi, atunci să tăiem ramuri.

— Ce?

— Vezi bine! Mă mir chiar, că nu ne-am gândit de la început. Tu mai ales, care ai inteligenţa atât de iute. Ramurile eucaliptului au mărimea, care ne trebuie.

— Mii de pipe! Ar fi trebuit să mă gândesc la asta de acum douăzeci de minute. Pe cinstea mea, am început să mă tâmpesc.

— Şi eu tot aşa. Dar, vezi totdeauna e aşa, lucrurile cele mai simple sunt ultimele la care te gândeşti.

— Hai, să lăsăm acum vorba! exclamă voios Marius Să ne urcăm chiar în arborele în care s-a împlântat securea, văd că are ramuri destul de drepte.

— Le văd şi eu.

— Hai, sus!

Ajutându-se cu securea pe care o înfigea în trunchi şi apucându-se de crăcile mai joase şi de nodurile trunchiului milanezul fu repede la înălţimea ramurilor care i se păruseră potrivite pentru scopul lor.

Jean Bart fu repede lângă dânsul. Şi, fredonând, voioşi cu mişcări energice şi ritmice începură munca aceea mecanică şi obositoare.

Cu toată ardoarea lor însă, le trebui mai bine de o oră ca să taie ramurile de o anumită grosime.

Când terminară, se lăsară s-alunece de-a lungul trunchiului şi începură să le cureţe, apoi să le transporte. Dar, aceasta fu partea cea mai grea. Cu toată forţa lor nu izbutiră să transporte decât trei. Celelalte două erau prea grele.

Procedând prin etape, nu făcură decât un singur drum.

Primul până-n marginea pădurii, apoi de acolo la malul torentului. Pe când lăsau să cadă în marginea pădurii al treilea trunchi, auziră aproape de tot, spre nord, dindărătul unor tufişuri un zgomot. Ascultară.

— Cai în galop! declară Marius.

— Da.

— Mii de pipe! Trebuie să fie bandiţii.

— Au găsit desigur alţi cai. Cred şi eu, trebuie să-i fi avut în vreo vizuină de a lor.

— Trebuie să ne ascundem, sugeră Jean Bart, ca să vedem câţi sunt. Poate că se vor îndrepta spre podul de la Strangway.

— Ar fi foarte bine pentru noi, căci am ajunge înaintea lor!

Vorbindu-şi cu o repeziciune înfrigurată şi înţelegându-se dintr-o privire, traseră caii până-n mijlocul desişului, lângă ramurile doborâte şi aşteptară acolo, strângând nările cailor, spre a-i împiedica de a necheza când vor simţi trecând pe ceilalţi.

După câteva minute, o ceată de nouă călăreţi trecu.

Şi Marius recunoscu printre aceştia nouă. Pe cei cinci bandiţi.

Banda trecu şi cei doi cercetaşi erau tocmai să se bucure, când paşii cailor, care începuseră să se încetinească, sa opriră brusc.

— O! S-au oprit! exclamă Marius.

Jean Bart nu răspunse, dar încruntă sprâncenele.

Se găsea la picioarele unui eucalipt cu numeroase crăci pe care era uşor de căţărat.

— Aşteaptă, zise el.

Se căţăra, ascunzându-se printre ramuri.

Marius aşteptă, tremurând de emoţie.

Auzi, după câteva minute lovituri, care nu-i mai lăsa nici o îndoială asupra celor ce făceau bandiţii.

Jean Bart se coborî.

Murmură:

— S-au oprit şi doboară doi mari eucalipţi.

— Înţeleg, construiesc un pod ceva mai jos de locul ales de noi.

— Ce facem? zise Jean Bart.

— Nu-i putem ataca, sunt prea numeroşi… Chiar dac-am omorî trei sau patru, ceilalţi ne-ar învinge până la sfârşit, căci presupun că sunt bine înarmaţi.

— Oho! Ba chiar foarte bine! Fiecare are carabină, revolver, secure şi cuţit de vânătoare şi apoi ştii că Raimondo ne interzice să tragem noi mai întâi. Nu trebuie să tragem decât un caz de legitimă apărare.

— De acord! De acord!

— Cel mai bun lucru e să-i lăsăm să-şi construiască podul. Vor trece ei, apoi vom trece şi noi şi vom ajunge astfel în acelaş timp. Principalul nu e să-i împiedecăm de a se urca în tren ci să vestim pe păzitorii celor 30.000 de dolari, pe poliţişti şi pe călători şi să-i ajutăm, dacă bandiţii se riscă la un asalt. Dar, nu se vor risca, văzându-i pe toţi pregătiţi.

— Bine, dar trebuie să ne gândim şi la altceva. Dacă bandiţii sunt aici, Raimondo şi Zomba nu pot fi departe. Trebuie să fie pe urmele lor.

— Aşa e, răspunse Jean Bart, dar uiţi că n-au cai. Nu vor sosi decât peste câteva ore.

— Atunci, nu-i vom aştepta. Şi vom lua-o înainte.

— Se înţelege n-avem nevoie de ei ca să vestim personalul din Staţia Eyre şi să ne urcăm în tren. Şi, fiindcă se prea poate ca bandiţii să nu se poată opri chiar în staţie, ne vom urca şi noi în tren, dând şefului gări, indicaţiile necesare ca să spună lui Raimondo şi lui Zomba să ne aştepte sau să ne întâlnească la Farina Town sau la Strangway.

— Deci, s-aşteptăm, conchise Marius şi să lăsăm pe bandiţi să construiască puntea pe care voiam s-o facem noi. Păcat însă, aşi fi vrut să-i ajungem înaintea lor.

Pe când vorbeau făcuseră din sforicică botniţe pentru caii lor, căci nu e comod să stai cu braţele ridicate ca să ţii închis botul unui cal.

Şi era o precauţie indispensabilă; căci la continuele nechezări ale cailor briganzilor, cei doi cai luaţi de cercetaşi ar fi răspuns la sigur şi ei, dac-ar fi avut botul liber.

Cei nouă bandiţi doborâseră deci un eucalipt. Îl curăţară de ramuri, apoi doborâră altul şi făcură acelaş lucru.

Bineînţeles, erau şi mai voinici decât cercetaşii şi aproape de cinci ori mai mulţi ca ei, ca să facă un lucru la care cei doi cercetaşi n-ar fi izbutit niciodată.

Transportară un trunchi în marginea râpei, apoi îl lăsară să cadă, astfel că extremitatea să atingă celălalt mal. Făcură acelaş lucru cu al doilea.

Şi cu doi trunchi apropiaţi formară o punte destul de largă pentru oameni şi pentru cai. Nu le mai rămânea decât să umple golurile cu

ramuri şi cu pământ.

Aşa şi făcură.

Luând de căpăstru câte un cal, trecură unul după altul.

Ajunşi pe malul celălalt o luară în galop.

Când văzură că bandiţii dispăruseră în dărătul unei ridicături, cei doi cercetaşi, care săriseră în şea, porniră la rândul lor.

În momentul când ajungeau tocmai la punte, auziră nişte strigăte. Erau Raimondo şi Zomba.

Nu-şi pierdură timpul în explicaţii zadarnice. Raimondo le spuse că sosiseră de o jumătate de oră, dar că văzând pe bandiţi la lucru, se ascunseră îndărătul arborilor, aşteptându-i să isprăvească.

— Tot mai vreţi să urmăriţi pe bandiţi? întrebă el.

— Vezi bine! răspunseră Marius şi Jean Bart.

— Caii pe care îi au ei nu sunt aşa de iuţi şi de voinici ca ai voştri, care aparţinând lui Marpon şi lui Hermann, personaje importante, erau cei mai buni. Eu cred că Jean Bart, care e mai uşor ar putea să mă ia în crupă.

Cât pentru Zomba ne va urma, după cum i-o plăcea, alergând, sau mergând la pas.

Pentru a face o astfel de propunere, trebuie să spunem că Raimondo n-avea nici o grijă de Zomba.

Mai trebuie să spunem apoi că Zomba fusese acela care insistase, în cuvinte puţine dar energice, ca Raimondo să se urce pe cal la spatele unuia din camarazii săi şi să-l lase singur.

Şi-apoi cercetaşii ştiau că Zomba într-o regiune păduroasă, sau accidentată, ca aceea care se întindea înaintea ochilor lor, dincolo de torent, ar fi ştiut cu instinctul său de fost locuitor al pădurilor tropicale, să se orienteze şi să se apere la nevoie şi ar fi ajuns curând sau mai târziu la Staţia Eyre fără nici un inconvenient.

Pe de altă parte era imposibil să-l fi luat şi pe dânsul în crupă fiind prea greu ar fi stânjenit mult mersul animalului.

Strânseră deci mâna credinciosului negru şi Raimondo trecu primul ţinând de căpăstru calul lui Marius. Zomba trecu cu acela al lui Jean Bart.

Apoi cei trei cercetaşi se urcară pe cei doi cai, după cum spuseseră şi, făcând un ultim gest de adio lui Zomba, porniră în galop.

CAPITOLUL VI
Atacul trenului

A se lua după urma bandiţilor părea destul de uşor.

Dar trebuia să procedeze astfel: să-i urmeze astfel, încât să nu le piardă urma.

Să stea destul de departe ca să nu fie descoperiţi.

Şi în acelaş timp să stea destul de aproape ca să poată sosi în Staţia Eyre la câteva minute numai după dânşii.

Căci erau convinşi că bandiţii se vor urca în tren, ca simpli călători, spre a da lovitura, îndată ce vor fi în el.

Marius, care era singur pe cal, preceda pe ceilalţi doi.

Plecat pe gâtul animalului, privea cu atenţie urmele. Când străbăteau un teren acoperit cu pietre pe căra potcoavele cailor nu lăsaseră nici o urmă, treceau în galop apoi, în trap, sau la pas, căutau din nou urmele şi nu întârziau să le găsească.

Cât timp fu ziuă, fu foarte uşor.

Dar când începu să se înnopteze greutatea fu mai mare. Dacă briganzii ar fi poposit undeva? Şi totuşi, nu era cu putinţă.

Marea distanţă de la Staţia Eyre îi silea să meargă zi şi noapte neoprindu-se decât atât cât să dea de mâncare şi de băut cailor şi să-i lase să mai răsufle.

Dar, cum să vadă urmele în timpul nopţii?

Într-un teren umed, potcoavele cailor adânc afundate ar fi fost vizibile chiar la lumina micei lămpi electrice.

Dar, aici erau alternative de câmpii acoperite cu iarbă, de savane, de pământ pietros, de mici râpe, pe care trebuiau să le ocolească până ce găseau punctul cel mai prielnic pentru urcuş.

Şi cei trei cercetaşi, la apusul soarelui, făceau aceasta reflexie, când ajunseră în vârful unei râpe.

Vedeau ceva mai departe, la intrarea unei pădurici pe bandiţii opriţi.

Traseră repede caii îndărăt ascunzându-se îndărătul râpei.

— Fac se vede un popas, observă Marius.

— Aşa cred şi eu, răspunse Jean Bart.

— Să hotărâm ce facem înainte de a se înnopta, sfătui Raimondo.

— Mă gândeam şi eu, reluă Marius. Cred c-ar fi bine să stăm cât mai aproape de ei; dar am fi continuu în pericol.

— Ei bine, trebuie să riscăm, zise Raimondo. Care e ideea ta?

— O! E foarte simplă. Nimic altceva decât să nu-i pierdem din vedere, sau să ştim în măsură să-i regăsim ori de câte ori asperităţile

naturale ale solului îi vor ascunde pentru un moment.
Jean Bart observă:
— Foarte bine, dar numai dacă vom avea norocul ca nici unul din ei să nu se întoarcă în momentul în care suntem descoperiţi.
— Da şi mai e apoi şi zgomotul paşilor.
— Asta, zise Raimondo, n-ar fi nimic fiindcă şi caii nu vor face zgomot şi nu ne vor putea auzi.
— Atunci, vă decideţi să urmaţi ideea mea?
— Nu văd alta mai practică, răspunse Raimondo.
— Ei bine, văd eu una, zise Jean Bart.
— Care?
— Să nu urmăm pe bandiţi, ci să-i precedăm.
Raimondo şi Marius scoaseră o exclamaţie.
— Da, sunt sigur că vom ajunge la Staţia Eyre. Am făcut punctul pe hartă şi o voi găsi uşor pe teren, numai dacă luna, care răsare acum, nu va fi întunecată de nori.
— Cerul e limpede! Nu cred că vor fi nori.
— Nu cred nici eu. N-avem decât să facem un ocol ca să evităm pe bandiţi şi le vom lua înainte.
Acea soluţie părea foarte nemerită şi tinerii se pregăteau s-o pună în practică, când Marius îşi dete cu palma peste frunte.
— Staţi puţin! Ideea lui Jean Bart e desigur foarte bună. Dar e bună cu o singură condiţie: ca bandiţii să se ducă într-adevăr la Staţia Eyre. De unde ştim noi ce intenţie au? Se îndreaptă într-acolo, e drept, dar nimic nu ne dovedeşte că nu se vor opri la mijlocul drumului pe linia ferată şi profitând de o încetinire a locomotivei, sau de oprirea într-altă, mică staţie intermediară nu se vor urca în tren. Poate chiar să aibă intenţia de a face să deraieze trenul ceea ce e foarte uşor şi să profite de zăpăceala produsă pentru a pune mâna pe dolari.
Aceste cuvinte puseră pe gânduri pe Raimondo şi pe Jap Bart.
Totul ar fi fost pierdut, dacă s-ar fi întâmplat ceva din cele ce presupunea Marius.
— Da, replică Jean Bart. Noi ne urcăm în tren şi dacă e vreun atac atunci vom fi şi noi acolo.
— Dar ce-ţi dovedeşte – zise Raimondo că atentatul va arma după plecarea trenului din Staţia Eyre? Ar putea foarte bine s-atace trenul înainte ca să sosească în staţie.
— Atunci nu ne mai rămâne – declară Marius – decât să ne întoarcem la ideea mea dintâi.
— Ai dreptate, zise Jean Bart cu sinceritatea sa obişnuită.
— Vom porni îndată ce briganzii se vor pune şi ei în mişcare, zise Raimondo.
— Ne-am înţeles.
Popasul bandiţilor nu ţinu mult. Nu se opriseră decât ca să dea ovăz

cailor şi ca să mănânce şi ei ceva. Se urcară îndată pe şea şi dispărură în pădure.

Cercetaşii, care nu se coborâseră de pe cai. Porniră şi ei în urma lor.

Soarele dispăruse de pe cer nelăsând în urma lui decât câteva raze purpurii.

Dar luna plină lumina foarte bine şi Marius care avea ochi de linx nu pierdea din vedere urmele.

În pădure se auzea foarte bine tropotul cailor.

La ieşirea din pădure văzură pe bandiţi luând-o spre stânga, prin fundul unei văi.

— Aici e primejdia! zise Marius. Dacă se întorc şi ne văd.

— Nu, răspunse Jean Bart. Dac-o iei ceva mai spre dreapta, îndărătul stâncilor acelora pe care le vezi.

— E adevărat.

Şi milanezul coti spre dreapta şi coborî în vale fără a risca să fie văzut.

Aici regulă paşii calului său, după aceia ai bandiţilor, al căror grup negru îl vedea înaintea sa.

Astfel cu alternative de teamă, speranţă, linişte şi îngrijorare, mergând când în trap, când la pas, când în galop, urmărirea dură toată noaptea.

Când bandiţii se opreau, cercetaşii se bucurau pentru bieţii lor cai, care erau istoviţi, cu atât mai mult că merseseră toată noaptea precedentă.

Şi-apoi n-aveau ovăz să le dea să mănânce.

Fură nevoiţi să se mulţumească cu câţiva biscoţi muiaţi în rom.

Dar alcoolul nu da animalelor decât o vigoare factice şi nu constituia o hrană esenţială.

Dimineaţa, se temeau să nu-i vadă oprindu-se la un moment dat la o distanţă prea mare de Staţia Eyre ca să poată fi străbătută pe jos.

Şi mintea lor fu iarăşi cuprinsă de o chinuitoare îngrijorare. Nu cunoşteau pe paznicii şi pe poliţiştii care riscau să fie ucişi. Şi cei treizeci de mii de dolari nu le aparţineau lor.

Dar, se ştie că cei trei cercetaşi când începeau o întreprindere se pasionau. Şi se încăpăţânau s-o îndeplinească chiar cu riscul propriei lor vieţi.

Sufletele nobile sunt susţinute de un sentiment de mândrie care le face să nu renunţe la un plan sau la o întreprindere pe care au cumpănit-o şi au aprobat-o, până ce n-au dus-o la bun sfârşit.

Şi dimineaţa aceea fu pentru ei un adevărat chin.

Caii care îi precedau deşi se vedeau mereu, câştigau din ce în ce mai mult teren.

A descrie peripeţiile acelor ore ar fi o muncă prea minuţioasă şi

zadarnică; şi-apoi ar fi tristă.
La amiază se opriră.
Nu mai aveau biscoţi pentru cai.
Şi începură să dispere.
Descălecară la picioarele unei pante, care ţinu o oră şi mai bine. Bietele animale uşurate de povara ce duceau în spinare, începură să mai răsufle.
Şi când la coborârea pantei care nu era repede, tinerii se urcară din nou în şea, constatară cu bucurie că pasul cailor se mai iuţise.
— Vom ajunge! Vom ajunge!
Repetau mereu aceste cuvinte, cu toată căldura, mai mult ca să se încurajeze, decât spre a afirma o certitudine.
În realitate nu erau siguri de nimic.
Raimondo se uita mereu la ceas.
Şi Jean Bart afirma:
— Nu cred să fim departe de linia ferată.
Constatară că bandiţii nu mergeau spre Staţia Eyre, ci ceva mai spre nord, spre un punct în care calea ferată pătrundea într-un tunel.
Ajungând pe o înălţime, sperau mereu s-o zărească; dar linia ferată rămânea invizibilă.
Ieşind dintr-o pădurice, pe culmea unei coline o văzură însfârşit.
Trecea pe la poalele colinei şi la doi kilometri de acolo se termina într-un tunel.
— Bandiţii! exclamă Raimondo.
La un kilometru de tunel, cei nouă inşi şedeau jos alături de linia ferată.
— Aşteaptă trenul, zise Jean Bart.
— Iată şi trenul! strigă Marius. Cu braţul întins arata convoiul care se ivea de după o cotitură.
— Înţeleg totul – exclamă Raimondo – terenul urcă mult şi priviţi colo curba aceea bruscă aproape de gura tunelului.
— Desigur trenul va încetini, aşa încât bandiţii se vor putea urca pe scările vagoanelor, observă milanezul.
— Repede! Repede! Trebuie să-i împiedecăm!
Caii nu mai puteau.
Cercetaşii săriră jos şi, fără a se mai ascunde, alergară înspre bandiţi.
Nu mai aveau timp să ia înaintea trenului şi să facă semnale.
Nu se mai gândiră la enorma imprudenţă, la pericol.
Agitau carabinele în aer, scoţând strigăte teribile.
Dar, la cinci sute de metri de cei nouă oameni, văzură ca soseau prea târziu.
Din tren desigur că-i auziseră; dar cine ar fi înţeles ce însemna urletele lor şi fuga aceea nebunească?

Călătorii, dacă observau scena îşi închipuiau desigur căi era vorba de una din acele certuri obişnuite între coloni.

Maşinistului nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să oprească trenul ca să vadă ce e.

Ne văzând pe bandiţi, care erau ascunşi după o ridicătură a terenului, eu atât mai mult nu puteau înţelege.

Cercetaşii văzură că vor ajunge tocmai când trenul va fi intrat în tunel.

Ajunseră la bariera de spini în momentul în care cei nouă inşi săreau pe scările vagoanelor cu revolverul în mână, atacând pe gardienii furgonului, care se găsea la mijlocul convoiului.

— După ei! urlă Marius.

Săriră peste barieră şi cu un salt fură pe scăriţa ultimului vagon, care trecea.

Văzură pe călătorii care circulau înspăimântaţi prin coridoare cu figurile descompuse de spaimă.

Şi trenul intră în tunel pe când ei de-a lungul scărilor ajungeau la furgonul în care câţiva bandiţi se luptau cu funcţionarii pe când ceilalţi năvăliseră în compartimentele pasagerilor.

Uşa furgonului era deschisă.

Dar, un bandit, care sta acolo de gardă, lovi cu patul revolverului pe Raimondo şi pe Jean Bart, care căzură pe spate pe linia ferată.

Marius se gândi că, singur nu putea face nimic, pe când prietenii săi riscau să fie striviţi de trenul următor.

Se lăsă deci să cadă, acoperindu-şi capul cu braţele.

Trenul dispăru în tunel.

De data asta partida era pierdută.

Marius nu se mai gândi decât la camarazii săi şi îi ridică din periculoasa poziţie, făcându-i s-alunece pe terasament.

Dar, deodată auzi un fluierat şi văzu apărând din spre staţia Eyre, adică din aceeaşi direcţie cu trenul precedent o locomotivă, care înainta cu mare viteză.

Un gând îi ţâşni în minte.

Se ridică în picioare la mijlocul liniei, ridică braţele, îşi desfăcu repede basmaua de mătase roşie pe care o avea la gât şi începu să urle cât îl ţinea gura.

Dacă maşinistul nu l-ar fi văzut şi n-ar fi avut timpul să oprească, Marius ar fi putut fi zdrobit; în exaltarea lui nu-şi dase seama de pericolul la care se expunea.

Dar, maşinistul îl văzu; opri locomotiva, care după ce pufăi de câteva ori, se opri la câţiva paşi numai de cercetaşi.

— Bandiţii! Bandiţii! Colo! Şi arătă tunelul.

Dar, vorbise în italieneşte şi maşinistul şi fochistul nu înţelegeau probabil, decât engleza, care e limba colonilor australieni.

Atunci îşi aduse aminte, câteva cuvinte englezeşti.

— *Wait here* (Aşteptaţi aici). Şi se duse la Jean Bart.

Scoase un strigăt de bucurie văzându-l că deschide ochii.

Repede desfăcu flaconul în care mai erau câteva picături de rom şi i le turnă pe gât. Apoi, văzându-l că tresare, îl imploră.

— Pentru onoarea noastră, Jean Bart, fă o sforţare şi vorbeşte englezeşte cu maşinistul acesta.

Jean Bart înţelese. Făcu o sforţare, se lăsă să fie aproape dus pe sus de Marius până la scara locomotivei, pe care cei doi impiegaţi, încremeniţi, aşteptau.

Marius, ducându-l spre dânşii, îi explicase ce trebuia să spuie.

Şi Jean Bart, zise în englezeşte mecanicului:

— Nişte bandiţi au atacat trenul care v-a precedat, acel în care erau 30.000 de dolari. Sunt nouă, dar vom putea ajunge la timp, înainte să fi prădat furgonul cu aurul şi pe călători. Daţi maşinii toată viteza şi vom ajunge trenul care mergea încet şi pe care de altminteri maşinistul trebuie să-l fi oprit.

— Se poate, răspunse mecanicul. Dar nu cred să-l fi oprit. Decât la ieşirea din tunel.

Jean Bart nu auzi acest răspuns.

— Unde e Raimondo? întrebă el pe Marius.

— Aşteaptă. Vorbeşte cu maşinistul ca să ne înţelegem cu el.

Şi alergă la locul unde lăsase pe Raimondo pe care-l găsi pe jumătate ridicat, revenit în fire după ameţeala loviturii. El putut merge fără ajutorul lui Marius până la locomotivă.

— Să ne urcăm repede, zise Jean Bart. Mergem după tren!

După câteva secunde, locomotiva cu maşinistul, fochistul şi cei trei cercetaşi intră în tunel cu mare viteza.

Ţinându-se de balustradă, cei trei tineri, care îşi recăpătaseră sângele rece, cercetau întunerecul, ţinând revolverele în mână şi aşteptând cu nerăbdare să vadă lumina ce trebuia să pătrundă prin intrarea galeriei.

Căci maşinistul îi asigurase că trenul nu se putea opri înainte.

Dar, brusc, răsună un strigăt teribil.

Văzură pe mecanic şi pe fochist strângând cu mişcări precipitate frâna de oprire a locomotivei.

Priviră afară.

În obscuritatea tunelului licărea o lumină roşie.

Era trenul oprit.

Tunelul făcea acolo o curbă şi locomotiva s-ar fi izbit de el, sfărâmându-se de ultimele vagoane!...

Citiţi urmarea în fascicula nr. 25 a CELOR TREI CERCETAŞI:

UN „PALACE” ÎN GHEŢARI.

Din CEI TREI CERCETAŞI au apărut până acum:

Nr. 1 La voia întâmplării!
Nr. 2 Braţul de sânge
Nr. 3 Ţara groazei
Nr. 4 Boturile roşii
Nr. 5 Lupta de la Kasba
Nr. 6 „Cecul de 5 milioane”
Nr. 7 Rebeli din tara apaşilor
Nr. 8 Misterul Lacului Sacru
Nr. 9 Cercurile de foc
Nr. 10 Vâltorile Cataractei
Nr. 11 Lupta navala
Nr. 12 Dervişii asasini
Nr. 13 Goeleta fatală
Nr. 14 Pluta rătăcită
Nr. 15 Jungla tragica
Nr. 16 Secta Strangulatorilor
Nr. 17 Piraţii din Tonkin
Nr. 18 Pagoda însufleţită
Nr. 19 Mina rătăcită
Nr. 20 Conspiraţia induşilor
Nr. 21 Creatorul de monştri
Nr. 22 Tezaurul ocnaşilor
Nr. 23 Ultimul deportat
Nr. 24 Tunelul infernal

În pregătire:

Nr. 25 Un „Palace” în gheţari

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI